Lumi és az első csokit vagy csalunk

Lumi most először megy házról házra, a mókussal és a nyuszival. A náthás kisegér nem tarthat velük, csak az ablakból nézi őket, egy üres kosárkával.

Halloween estéjén Lumi életében először ment házról házra. Méhecskének öltözött: a nagymama két kis átlátszó szárnyat erősített a hátára, és a kezébe adott egy kosarat.

A kertkapunál már várták a barátai, a mókus és a nyuszi, ők is kosárral. A mókus kalóznak öltözött, a nyuszi denevérnek. A kisegérnek is velük kellett volna jönnie. Ő a kapu melletti kis házban lakott.

A világos ablakban ott állt a kisegér, gombának öltözve: fehér pöttyös piros kalapban, vastag sállal a nyakában. A mancsában egy üres kosárkát szorongatott.

Résnyire kinyitotta az ablakot.

„Egész héten erre készültem", mondta halkan. „De nem mehetek veletek, mert náthás vagyok. Hapci!"

„Egészségedre! Gyógyulj meg hamar!", mondta Lumi.

A kisegér becsukta az ablakot, ők pedig elindultak. Lumi a kanyarból még visszanézett. A kisegér ott állt az ablakban, és az üres kosárkával integetett utánuk.

Útközben a mókus megtanította Lumit a mondókára. Minden ajtónál ezt kell kiáltani: „Csokit vagy csalunk!”

Lumi gyakorolni kezdte, és egyre gyorsabban mondta: „Csokit vagy csalunk! Csokit vagy csalunk! Csalunk vagy csokit!”

A nagy hadarásban összeakadt a nyelve, és a két szó helyet cserélt.

„Fordítva mondtad!”, javította ki nevetve a mókus. „Csokit vagy csalunk! Előbb jön a csoki!”

A fák fölött kerek hold sütött, és minden ajtó előtt faragott tök világított. Az első ajtó a teknősé volt. Lumi bekopogott.

„Csokit vagy csalunk!”, kiáltották.

„Megyek már!”, szólt ki a teknős.

Vártak. A nyuszi leült a lépcsőre, a mókus ásított egy nagyot, Lumi pedig kétszer is megszámolta a tök fogait.

Végre kinyílt az ajtó.

„Siettem”, mondta a teknős, és mindenkinek a kosarába tett egy mézes cukrot.

„Köszönöm szépen!”, mondta Lumi.

A béka a tó partján lakott.

„Csokit vagy csalunk!”

Az ajtó lassan kinyílt, de nem állt benne senki.

„Van itthon valaki?”, kérdezte Lumi.

„BREKEKE!”

A béka az ajtó mögül ugrott eléjük. Lumi ijedtében hátralépett, a nyuszi pedig akkorát ugrott, mint még soha.

„Hűha!”, brekegte a béka. „Ekkorát még én sem tudok ugrani!”

Ezen Lumi úgy nevetett, hogy majdnem kiborult a kosara. A béka mindenkinek adott egy zöld nyalókát, olyan zöldet, mint ő maga.

A rókánál még be sem kopogtak, már nyílt is az ajtó.

„Csokit vagy csalunk!”

„Csokit!”, felelte a róka, és mindhármuknak adott egy kis tábla csokit.

„Végre csoki!”, mondta a mókus, és Lumi is boldogan nézte a sajátját.

Hazafelé megint a kisegér háza előtt vitt el az út. A világos ablakban most is ott ült a kisegér. A párkányon rajzolt valamit, mellette ott állt az üres kosárka.

Lumi megállt.

Egy darabig senki nem szólt.

Lumi az üres kosárkára nézett, aztán a sajátjára. Egy mézes cukor. Egy zöld nyalóka. Egy kis tábla csoki. Az egyetlen csokija, amire egész este várt.

Kivette a csokit. Odament az ablakhoz. Kopp-kopp.

A kisegér résnyire kinyitotta az ablakot.

Lumi a többiekre nézett. „Csokit hoztunk, nem csalunk!”, mondta.

A csokit a kosárkába tette.

A mókus és a nyuszi összenéztek. Aztán ők is odaléptek.

„Csokit hoztunk, nem csalunk!”, mondták, és a kosárkába tették a saját csokijukat.

A kisegér magához ölelte a kosárkát. Aztán akkorát tüsszentett, hogy a mókus ijedtében leejtette a kalózkalapját.

„Egészségedre!”, mondta mindenki egyszerre.

Ekkor a kisegér felvette a párkányról a rajzot, és kidugta a résen Lumi felé.

Lumi megnézte a rajzot. Egy faragott tök előtt négyen álltak, mindegyiknél egy kosár: egy kalóz, egy denevér, egy méhecske és mellette egy egészen kicsi gomba, sállal a nyakában. A kis gomba a méhecske kezét fogta.

„Amikor elmentetek, annyira szerettem volna veletek menni, hogy lerajzoltam magam közétek”, mondta a kisegér. „Te még visszanéztél a kanyarból. Ezért rajzoltalak magam mellé.”

Lumi magához szorította a rajzot. A nyuszi szipogni kezdett, pedig ő nem is volt náthás. „Ez jobb, mint megenni a csokit”, mondta halkan a mókus.

„Azt hittem, ma este kimaradok mindenből”, suttogta a kisegér. „De ti nem hagytatok ki.”

Hazafelé Lumi kosara szinte üres volt, mégis úgy érezte, hogy a legnagyobb kincset viszi haza. Egy barát többet ér minden csokinál.

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Te mit éreztél volna a kisegér helyében, amikor a többiek nélküle indultak el?
2. Mit gondolsz, miért adta oda Lumi az egyetlen csokiját?
3. Kinek vinnél szívesen valamit, ha beteg lenne?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod:
mesemorzsak.hu/blog/mesek/halloween-mesek/lumi-es-az-elso-csokit-vagy-csalunk/